

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2021. február 13. XV. Évfolyam 7. szám

Jubileumi visszatekintő

Éppen egy évvel ezelőtt, 2020. február 15-én olvashattátok az első (kísérleti jelleggel írt) Hírlevelet több éves kimaradás után. Az erre érkező sok biztató visszajelzés hatására határoztuk el, hogy rendszeressé tesszük a megjelenést, amire Ferenc atya is áldását adta. Egyetlen kérése volt: csak olyan írások jelenjenek meg, melyek az Egyházközségünk életéhez, testvéreihez kapcsolódik, s a szerző aláírásával vállalja a gondolatait.

Összeállt a szerkesztőség, s első lépésként kialakítottuk a mostani arculatunkat. Eleinte előfordult egy-egy hétvége új szám nélkül, később hetente érkezett a postaládáitokba. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, - meggyőződéssel állítjuk! - mindnyájatok közreműködése kellett. Most hálánkat fejezzük ki mindazoknak, akik kérésünkre vagy saját felajánlás alapján megosztották velünk gondolataikat, érzéseiket, lelki fejlődésük egy-egy szakaszát, élményét. Érkeztek közösségi, családi élménybeszámolók, több plébániai csoport bemutatkozott. Egy év alatt 67 testvérünk tisztelte meg az Egyházközséget gondolataival, közülük többen nem csupán egy alkalommal, vannak visszatérő szerzőink. Soraitok mellett hálánkat fejezzük ki azért is, hogy megengedtetek az írásaitok lektorálását, szerkesztését, tömörítését, ha a Hírlevél terjedelme, arculata ezt kívánta, hiszen sohasem éppen annyi karakterszámú cikkek érkeznek, amennyi hely van a közlésre.

Igyekeztünk tájékoztatni benneteket olyan eseményekről, melyeken nem vehetett részt mindenki: Pl. ünnepi szentmisék, elsőáldozás, közösségi áldások kiszolgáltatása.

Akik rendszeresen figyelemmel kísérik a megjelenő írásokat, észrevehetik, mennyire szeretjük a sorozatokat, már-már függővé váltunk. Az első a tavaszi karantén idején indult, s szentmisék hiányában sokan e személyes vallomások által értesültek az egyébként szentmisékről ismerős családok életéről, gondjairól, örömeiről, kegyelmi gazdagodásáról.

Már majd 7 hónapja tart az a sorozatunk, melynek kapcsán hetente más-más testvér vall védőszentjével vagy más miatt kedves szentjével való kapcsolatáról. Közeli terveinkben áll megszólítani benneteket az Isten személyesen nekünk szóló Igéjével kapcsolatban.

A (végtelenül amatőr) youtube csatornánkon meghallgatható májusi szerenád, majd a két hónapon át tartó naponkénti litániák is sokakat megmozgattak akár a bennük vállalt szerepléssel, akár a követésük által.

Nagy örömünkre augusztus 1-től nyomtatott formában is olvashatók az írások. Így a listára feliratkozott 167 tagon túl sokkal többekhez eljut a Hírlevél, mint ahány példány nyomtatásra kerül, hisz sokan nem viszik haza, hanem mise előtt hamarabb érkezve helyben elolvassák, s a Jézus Szíve Társasága Idősek Otthonában is körbeadnak egy-egy számot az érdeklődő lakók. Közöttük is van 5 fő, akik hozzájárultak gondolataik megjelenéséhez.

Kezdetől fogva hálával fogadunk minden visszajelzést cikkeinkre. Különösen kedvesek voltak számunkra, melyekből kiderült, hogy másokat is megnyílásra ösztönzött egy-egy vallomás: *„A legutolsó számban megjelent írás ösztökélt rá, hogy merjem vállalni a nyilvánosság előtt az akkori gyengeségemet...”*

Vannak, akik szerény kivitele és terjedelme mellett a befektetett energiát is észreveszik és értékelik: *„Nagyon szépen köszönjük, hogy így gondoskodtok rólunk, fáradtságos munkával szerkesztitek és íjátok az igen érdekes, tanulságos, reményt nyújtó hírleveleket!”*

Mások a tartalom miatt fejezik ki köszönetüket: „Köszönöm a színvonalas lapot! Nekem személy szerint - bocsánat az önzésért - a Historia Domus anyagaira épülő cikk tetszett. Köszönöm a benne szereplő képeket is, amelyeket eddigelé nem ismertem Historia Domus szerkesztőjeként sem...” Vagy: „Nagyon szépen köszönjük! Sokat épültem belőle!” „Gratulálok ehhez a rendkívül tartalmas és értékes számhoz!”

Megint mások a közösségépítő erejét értékelik: „Mint eddig, most is érdeklődve vártam, olvastam a Hírlevelet. Örülök, hogy vannak egyre többen, akik írnak az élményeikről.” Sokan a szentmisék után személyesen mondják el véleményüket. „Én alig várom, hogy megérkezzen. Szombatonként többször megnézem a leveleimet, hátha itt van már...” Arra biztatunk mindenkit, keressetek meg bennünket, vagy a mi megkeresésünkre reagálva bátran tegyétek közkinccsé élményeiteket, hogy mindannyian épüljünk általuk, s mindinkább egy családdá kovácsoljanak bennünket. Tegyük tanúságot hitünkéről, istenkapcsolatunkról!

-szerkesztők-

Hírlevél anno...

Bizonyára sokan örömmel olvassák a minden tekintetben (tartalmában, küllemében, igényességében) megváltozott - tegyük hozzá: megszépült - Hírlevelet. Engem ért a megtiszteltetés, hogy a „kezdetekről” írjak egy rövid visszaemlékezést.

A kezdetek 2005. évre nyúlnak vissza, amikor is az akkori plébános, Burger Ferenc atya javasolta, hogy az Egyházközség hívjon össze egy zsinatot a közösség életét érintő témakörök megbeszélésére. Ez a fórum nemcsak az adott helyzetet értékelné, hanem egyúttal a jövő legfontosabb teendőit is körvonalazná. Nagy örömünkre a védnökséget elvállalta dr. Beer Miklós váci püspök atya, és a fontosabb részterületek kapcsán is sikerült jeles közreműködőket megnyerni. A zsinaton elhangzott felszólalások írásos anyaga adta az első Hírlevél tartalmát. A mellékelt kép ennek első oldalát mutatja. A zsinatot követően merült fel az a gondolat, hogy fontos lenne nagyobb és jobb információáramlás az egyházközségen belül. Ennek gyakorlati megvalósulását szolgálta a Hírlevél megjelenése, illetve az Egyházközség honlapja kialakításának folyamata. (Ezek ugyanis hosszabb időt igényeltek, főleg az utóbbi.)

Maga a Hírlevél - amelyet a kezdetben egy bizottság szerkesztett - különböző grafikai megoldások után nyerte el végső formáját. Mindazonáltal a „lényeg” változatlan maradt, nevezetesen a fejlécben megjelent az „Otthonunk az Egyház” szövegrész, amely a zsinat mottójából alakult ki [„Otthonunk az egyházközség”].

A lap tartalma - ahogy visszaemlékszem - kezdetben rendkívül színes és változatos volt. Annál is inkább, mert a zsinat után megpezdült az Egyházközség élete. Létrejötték az egyházközségi farsangok, a különféle táborok, fesztiválok (pl. HÚR fesztivál). Mindig voltak aktuális események, és ezek a Hírlevelet is „megtöltötték”. Egyébiránt a „felépítés” hasonló volt a mostanihoz: voltak főtémák, és egyéb első helyre kíváncsozó cikkek, miseszándékok és hirdetések, amelyek egy-egy aktuális vagy közeljövőben esedékes - és sokakat érdeklő/érintő - eseményre vonatkoztak. Így aztán gyakran szerepeltek a hírlapban hangversenyek, évfordulóhoz vagy más eseményekhez kötődő cikkek. Helyet kaptak megemlékezések, az egyházközség egyes kisközösségeinek beszámolóit, vagy éppen „toborzó” jelleggel megírt cikkek. Írtak az egyházközség tagjai az egyes eseményekhez kapcsolódó élményeikről, a fiatalok a hittantáborokról vagy más közösségi megmozdulásokról. Mindezek a Hírlevél-számok hosszú ideig olvashatók voltak a honlapon is.

Természetesen a sajtóorgánium fenntartása kiadásokkal (is) jár, így jó volt hozzájárulni az egyes lapok pénzügyi kiadásaihoz, de az is segítség volt, ha egy-egy csomag másolópapír formájában jött a „támogatás”. Egy idő után azonban a kezdeti lelkesedés alábbhagyott, és sajnos, egyre lankadt az írási kedv. Márpedig a „sajtó” olyan, mint a szabómester, aki „hozott anyagból (is)” dolgozik. Így aztán egyre inkább az lett a jellemző, hogy mindig ugyanazok

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ
FELTAL 2006. JÚLIUS
IDŐSZAKOS FOLYÓIRAT
I. ÉVFOLYAM, I. SZÁM

ZSINATI NYITÓBESZÉD
DR. BEER MIKLÓS VÁCI MEGYÉSPÜSPÖK

D ecember 8-án fogjuk ünnepelni a II. vatikáni zsinat ünnepélyes bezárásának 40 éves évfordulóját. A megnyitására 1965. december 8-án került sor.

Nekem szülőföldem és személyes kötődésem is a zsinat. Éppen ezen a napon költöztem át az Egyházhoz, mivel ezen a napon szentelték a szentpappá, 1966. júniusában, pedig pappá. Abban a légkörben készítettem a papi szolgálatot, hogy az Egyházban valami egészen új szemlélet indul el.

Mi idősebbek még emlékszünk rá, hogy az ötvenes években (amikor én még a zsebkönyv templomban ministráltam) mindennap gyertyasze volt, mindennap latinul ment a szertartás, mindennap ugyanazt a szentírási részt olvasták fel. Ma már el se tudjuk ezt képzelni, hiszen mindennap találkozunk a Szentírás végletes gazdagságával, mindennap más-más szentírási részt olvassuk fel, a szentjelen sokkal nagyobb hangsúlyt kapnak, és a helyükre kerülnek. Végre nemcsak a jó Istennek tartjuk a szentmisét, aki ért latinul, hanem az Isten örök tiszteleté a saját anyanyelvünkön hallgatjuk - nem feltétlenül természetesen a gregorián és a latin nyelvű szentmisét. Akkor azonban nekünk ez valami örösi dolog volt.

TARTALOM

ZSINATI NYITÓBESZÉD
Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök
1-4. oldal

A KERESZTYÉNY HÁZASSÁG
Simon Péter és Ildi
5-7. oldal

A NEVELÉS SZEREPE A GYERMEKKORBAN
Dr. Gonbocz János, a Töredékes Egylettem pedagógiai tanszékének vezetője
8-9. oldal

AZ ÁRRAL SZEMBEN
Sebők Sándor atya
10-12. oldal

IDŐSEK AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN
Fila Lajos atya
13-16. oldal

írtak, vagy igyekeztek biztosítani azt, hogy ne csak a hirdetések adják a Hírlevél tartalmát. Míg végül 2014. év végén plébános atya bejelentette, hogy az írási kedv erőteljes hanyatlása miatt a Hírlevél „átalakul”: nem rendszeresen fog megjelenni, hanem „időszakosan” (magyarul: ha lesz közölnivaló, megjelenik, ha nem lesz, akkor nem). Emlékezetem szerint azonban ebben az időszakban a Hírlevél nem jelent meg, mert a hirdetések, valamint egyéb közérdekű információk a templomban, illetve a levelezőlistán kaptak „fórumot”.

Mindezek után valóban felüdülés, hogy a Hírlevelet ismételten olvashatjuk. Annál is inkább, mert a História Domus - amelyben egyébként szintén helyet kapnak az egyházközség eseményei - évente csak egyszer „jelenik meg”, míg viszont a Hírlevél heti rendszerességgel. Reméljük, hogy ez még sokáig így lesz. Ehhez kívánok a szerkesztőknek további lelkes és igényes munkát, az egyházközség híveinek jó kedvet az íráshoz, és az eddigihez hasonló odafigyelést közösségünk dolgai iránt.

dr. Lukács Ferenc

57 év boldog házasságban

14 éves voltam, mikor közös rokonokon keresztül férjem kinézett magának egy húsvéti locsolkodáskor. 6 évet kellett várni a házasságkötésünk engedélyére, mert ő határon innen, én pedig azon túl éltem. Esküvőnk előtt mindenki sok gyereket képzelt a családukba, mi is örültünk volna neki, de a szülésnél felmerült nehézségek miatt döntenünk kellett a továbbiakról, és gondolni a pici lányunk felnevelésére, így nem lett testvére.

Mára már a három unokánk mellett két dédunokánk is van, csupa lányok. Nagymamám azt a szájhagyományt emlegette, ha sok fiú születik, háborús idő jön, sok lány érkezése pedig békés időszakot hoz. Keressük bennük az örömet, kapunk is bőven! Sokszor előfordul, hogy egyiküknek készíteni kezdek egy kézimunkát, aztán rájövök, hogy mindegyiküknek adni szeretnék, így hat egyforma darabig meg sem állok. A lányomék Vácon laknak. Amikor a gyerekei kicsik voltak, munka mellett hetente egy délutánt, majd nyugdíjasként egy teljes napot náluk töltöttem. Ezt mindannyian úgy tartottuk számon, mint szeretetszolgálatot, amit nem hagyhatok ki, kölcsönösen vártuk.

Érdekesen alakult az istenkapcsolatuk, mert mindannyian hisznek, ám van fejlődni való. Amellett, hogy hiszünk a kegyelem áradásában és a fejlődés lehetőségében, próbálunk példát mutatni. Azt gondolom, hogy a példamutatásnak elsődlegessége van az értékek átadásában, a beszéd kevés ehhez. Bár a szavak is fontosak, ám érett szív kell a hallottak befogadásához. Pici koruktól fogva gyakran voltak nálunk az unokáink egész hétvégéket, ilyenkor természetes volt a sok beszélgetés és a közös szentmise. Számtalanszor észrevettük, hogy szíven találta őket egy-egy prédikáció, gondolat, amit meg is beszéltek velünk. Sokszor voltam szomorú, és arra gondoltam, nem jó példát mutattam, aztán a lányom megnőtt, férjhez ment, majd 40 éves korában jött: anyukám, most jutott eszembe, amikor mondtad, hogy... Már az unokáink is huszon- és harmincévesek, s ugyanígy felhozzák, amit korábban tőlünk hallottak. Látjuk, hogy beleérnek abba az életfázisba, amikor megértik, a tőlünk elhangzottak mindig szeretetből fakadtak. Még ha szigorúságnak élték is meg korábban, rájöttek az igazságtartalmára annak, amit az őseik már megtapasztaltak évtizedeken keresztül.

Vannak dolgok, amit az ember fiatalon nem ért meg, aztán belenő, megtapasztalja, hogy bizony, annak idején édesanyám is ezt mondta.

A Jóisten is – néha nehézségek által - azért tanít meg bennünket bizonyos dolgokra, mert az a javunkat szolgálja. Ferences szerzetes lelkivezetőnk szerint soha nem tudhatjuk előre, milyen kanyargós úton visz el a Jóisten oda, ahova szeretne. Ezt már mi is megtapasztaltuk életünkben, így Rá tudjuk bízni magunkat és családukat.

Barabás Kata és Csaba

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

Pécel, 2021. Febr. 14 – 21.

Évközi VI. hét

	Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
13	SZOMBAT		Előesti sztm: 18:00 +Elvira, György, Géza, Antal, élő Zsuzsanna; + szülők és gyermekeik	
14	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 6. VASÁRNAP	10:30 18:00 egy édesanya gyógyulásáért +Lovász István	
15	HÉTFŐ		7:30 családtagok gyógyulásáért	
16	KEDD		7:30 +Simon Géza lelkiüdvéért	Csendes Szentségimádás 18:30-19:30
17	SZERDA	Hamvazószerda	7:30 Iskola mise: 8:30	
18	CSÜTÖRTÖK		—————	Egész napos Sztségimádás 8:00-19:30
19	PÉNTEK		18:00 +nagy mama	
20	SZOMBAT		Előesti sztm: 18:00 élő Ilona	
21	VASÁRNAP	NAGYBÖJT 1. VASÁRNAPJA	10:30 18:00 +édesapa a Lovász csal élő és + tagjai	

– Hamvazószerda szigorú böjti nap: e napon a hústilalom mellett háromszor szabad étkezni és csak egyszer jóllakni. A böjt megtartása kötelező minden katolikus hívő számára, aki a 18. életévét betöltötte, de a 60. évét még nem kezdte meg. A hústilalom vonatkozik mindazokra, akik a 14. életévüket már betöltötték.

Nagyböjt péntekjei böjti napok: a húseledeltől való megtartóztatás kötelező mindazok számára, akik már a 14. életévüket betöltötték.

– Nagyböjt péntekjein a szentmise előtt közvetlenül, fél 6 ó-tól keresztúti ájtatosságot végzünk a templomban.

– A Nagyböjt 1. vasárnapi szentmisék végén hamvazást tartunk azok számára, akik Hamvazószerdán nem részesültek a szentelményben.

– Kérem, hogy február hónapban jelentkezzenek nálam azok a párok, akik egyházi esküvőjüket a 2021-es évben tervezik tartani!